

ledes og snebreve, og omvendt kunde man vistnok være tilbøjelig til at udvide den, forsaavidt Straffeloven maatte fastsætte Straffen saaledes, at den i mangfoldige Tilfælde selv for mindre Forbrydelser gaaer ud over den Grændse, som i § 2 er sat for de Sager, der skulle høve ind under Underretterne. Saaledes som Straffelovgivningen nu er, vilde under Nævningeretterne komme ind alle ordinaire Tiendomsindgreb, simpelt Tyveri, Bedrageri, Hæleri, Falsk osv., ligeledes alle Voldsgjerninger, naar de have en ikke aldeles ublødig Charakter. Men ved Bedømmelsen af, hvilke Sager der skal henlægges til Nævningeretterne, kan der formeentlig ikke sees bort fra den særlige Charakter, Forbrydelsen har; man kan ikke alene see paa den Straf, der kan blive Spørgsmaal om, uden at have for Øie, hvorledes Straffeloven kvalificerer Forbrydelseerne.

Jeg kan ogsaa henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Njøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Siebe), hvad Spørgsmaalet om Nævningeinstitutionens Betydning angaaer, og hvad angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Diebliftet er kommet til dens Gjennemførelse, eller, som man pleier at udtrykke sig, hvorvidt man her i Landet er moden til denne Institutions Indførelse. Jeg er navnlig enig med det ærede Medlem i, at Grunden til, at Nævningeinstitutionen maas ønskes indført her, ikke saameget er at søge i, at de Domme, der hidtil ere blevne affagte, i og for sig skulde være mindre retfærdige, eller i at man vil faae bedre Domme ved Nævningeinstitutionen, som deri — saaledes som det ogsaa blev udviklet saa smukt af den ærede Forslagsstiller — at denne Institution vil være vækkende for Retsbevidstheden og et hyppeligt Opdragelsesmiddel, hvad Borgernes Tøselse af deres Borgerplichter og deres Stilling som frie Borgere angaaer, og jeg er ligeledes enig i, at det har en overordentlig stor Betydning, at Nævningeinstitutionen træder i Live, naar det er kommet dertil, at der, om end kun paa enkelte Steder og om end kun ved enkelte Leiligheder, er kastet Tvivl ud, om der ikke maatte ske Misbrug paa den Maade, Retspleien nu er ordnet. Ingen skal mere villig end jeg, naar der er Tale om Tillid til Retspleien, erkende, at det

ikke blot kommer an paa, at der i Virkeligheden er god Tøse til at nære Tillid, men at det er magtpaaliggende, at Folket har den Tro og Forvisning, at der er Anledning til at nære Tillid. Saa snart denne Tro er rystet, er ganske vist Grunden under Domstolene ogsaa rystet, og forsaavidt kunde jeg for endeel tiltræde, hvad den ærede Forslagsstiller anførte om, at Grundvolben under Domstolene er rystet — en Udtalelse, hvorimod jeg iøvrigt dog maa nedlægge Indsigelse. Jeg maa da ogsaa henlede den ærede Rigsdagsmands Opmærksomhed paa, at Grundvolben ialtfald ikkun vilde kunne blive restitueret under Domstolene ved hans Forslag, forsaavidt angaaer den criminelle Retspleie; den civile Retspleie vedrører det jo nemlig slet ikke. Jeg skulde imidlertid aldeles ikke have omtalt dette Punkt, da det dog i Virkeligheden kun er Gjentagelser, jeg har tilladt mig at fremkomme med, dersom ikke den ærede Forslagsstiller for nogle Dage siden under en anden Sags Behandling havde fremført en Ytring, som han paa en Maade har sigtet til idag og som maatte gjøre det ønskeligt for mig at afgive en bestemt Erklæring. Han sagde nemlig, at i Mødsætning til ham troede han, at de fleste af Landets Jurister i Virkeligheden vare imod Nævningeinstitutionens Indførelse her i Landet, og idag hentydede han til, at navnlig Dommerstanden kunde mistænkes for at være imod den. At jeg ikke vil være nogen Modstander af Nævningeinstitutionens Gjennemførelse, anseer jeg det for overslødigt at bemærke, saalænge som jeg taler fra denne Plads; thi det er en Selvfølge, at jeg ikke vilde have søgt Sæde paa Danmarks Rigsdag, naar jeg mente at maatte stille mig fjendtlig ligeoverfor Gjennemførelsen af et Bud, og et saa væsentligt Bud i Danmarks Riges Grundlov. Jeg anseer det altsaa for overslødigt at erklære, at jeg ikke er nogen Modstander af Institutionen, men jeg skal sige til, at om jeg end ikke tør paastaae, at jeg nærer en ligesaa stor Kjærlighed til og Tængsel efter denne Institutions Gjennemførelse her i Landet som den ærede Forslagsstiller, saa tør jeg dog med Sandhed sige, at jeg erkjender det for at være et smukt og stort Formaal, han har sat sig, og at det, som jeg allerede htræde i forrige Session, skulde meget glæde mig,